

Het belang van een gezond duivenverblijf

Natuurlijke bescherming

Momenteel is de gehele wereld in de ban van de crisis rondom het Corona virus. Overheidsmaatregelen raken ook de Nederlandse duivenliefhebbers. Voor hen zijn er naast de dagelijkse verzorging en trainen van de duiven ook momenten waar er een stilte valt. Contacten onder elkaar in het café, buurthuis of op de parkbank enz. dienen vermeden of zoveel mogelijk vermeden te worden om onderlinge besmettingen te voorkomen. Gezien de hoge gemiddelde leeftijd van onze duivenliefhebbers, behoren zij ook nog eens tot kwetsbare groep. Om nu die stille uurtjes toch goed door te komen zijn er in en rond het huis en tuin genoeg klusjes te doen. Daarnaast kan de duivenliefhebbers zijn stille tijd nog verder invullen met is het lezen van een goed duivenboek, surfen op internet naar artikeltjes of wetenswaardigheden ofwel het (her)lezen van interessante artikeltjes in een duivenmagazine. Het biedt wellicht een aangename verpozing en kan de zinnen over deze vreemde tijd even opzijzetten. Wellicht kan het lezen van dit artikel helpen om de gedachten weer eens te focuseren op het belang van een goed milieu op het duivenhok en misschien vindt men er een hint in welke zou kunnen helpen om iets op de hokken te veranderen of te verbeteren

Er is in de geschiedenis van de duivensport al heel wat inkt aan het papier toevertrouwd over het verblijf waarin onze duiven wonen. Elk auteur van een goed duivenboek wijdde er wel een hoofdstuk aan en er werden heel wat artikelen in de duivenkranten gepubliceerd over de eisen die men stelde aan een gezond verblijf. Men kon lezen hoe de liefhebber zelf een goed verblijf kon bouwen. Welke de ideale plaats was en in welke richting het voorfront met de invliegklep moest wijzen. De beste bouwmaterialen die men kon gebruiken aan zowel de buiten- als aan de binnenkant van het hok. Hoe men alles het beste kon afwerken om ook in de omgeving te passen. Hoe te spelen met licht en lucht, enz. Samen met een gemaakte bouwtekening werden deze algemene richtlijn onder de arm genomen en verrees er een aanschouwelijk duivenhok op het erf of ergens in of op bijgebouwen.

Ook de firma's welke zich gespecialiseerd hadden in het bouwen van duivenhokken gebruikten deze richtlijnen om hokken te ontwerpen, in te richten en goed te laten functioneren. In de loop van de tijd werden deze richtlijnen aangevuld door de betere inzichten van bouwdeskundigen en/of goed spelende liefhebbers. Doch werd er verzuimd te situatie ter plekke te beoordelen en naar gelang de bevindingen de functie van het hok aan te passen. Want een hok bouwen op afstand en laten functioneren op de standplaats zijn twee geheel verschillende onderwerpen.

Er verrees zelfgemaakte duivenverblijven gebouwd in steen, het andere verrees in sierlijk hout. Andere hokken werden gemaakt van sloophout en afgewerkt met dakleer of van latere tijd met plastic schroten. Al dan niet met allerlei isolatiematerialen tussen de wanden en onder de vloer. Ook werden er door diverse gespecialiseerde firma's standaard hokken of hokken volgens eigen idee, geplaatst.

De een stak veel glas in het dak terwijl bij het ander de zon nauwelijks in het hok kon. Bij de ene liefhebber stonden de ramen dagelijks open, terwijl de andere liefhebber alles angstvallig dicht hield. En zo kunnen we nog even door blijven gaan met de verschillen.

Je ziet dan ook geen twee duivenhokken die nagenoeg gelijk zijn gebouwd laat staan van gelijk functioneren. In reportages in onze duivenkranten lees je helaas (te) weinig over het functioneren van een duivenhok, al dan niet door toedoen van de liefhebber. Het is uiteraard niet makkelijk om het goed functioneren van een duivenhok te beoordelen en te beschrijven aan de hand van de tijd dat men bezig is met een reportage. Het is steeds maar een momentopname. Men zou het dagelijks moeten meemaken hoe de liefhebber met de verschillende elementen, zoals licht, lucht en warmte enz. omgaat en zorgt dat het optimaal kan functioneren.

Toch is het duivenhok met zijn milieu of klimaat het belangrijkste element in de duivensport om de bewoners ervan in een goede gezondheid te houden. Het milieu of het klimaat van zo'n verblijf is van essentieel belang om tot prestaties te komen, waaraan gezondheid en hieruit voortkomend de forme, ten grondslag liggen. Op school leerden men al dat elk levend wezen op onze aardbol in haar bestaan een specifiek milieu of klimaat nodig heeft. Kijk maar eens om je heen. Neem bijvoorbeeld een zoetwatervis. Laat hem zwemmen in het zoute zeewater en hij zal niet lang leven.

Bepaalde bloemen en struiken in de tuin zullen veel zon nodig hebben om in alle pracht en praal te bloeien terwijl anderen enkel in de schaduw tot bloei kunnen komen. Een orchidee zal alleen gedijen in een vochtige omgeving, terwijl een cactus houdt van het tegenovergestelde.

En bij onze duiven is het al niet anders gesteld. De voorvader van onze postduif, de rotsduif, leefde ook in haar eigen milieu. Zij leefde en bouwde haar nest in hopen en spleten in de rotsen. Hier was ze beschermd tegen alle natuurelementen en bleef ze gezond en vitaal en kon ze zorgen voor nabestaanden.

In de vrije natuur overnachten andere vogelsoorten op een veilige plaats met de kop tussen de veren gestoken. Dit doen ze om hun organisme in de rusttoestand niet te belasten met de koude lucht of luchtstroming waaraan ze dan gedurende die rustperiode bloot staan. Uw kanarie of parkiet in de huiskamer is 's avonds een bolletje veren zonder kopje.

De eenden en zwanen in het park steken ook hun snavel tussen de veren als ze rusten. De kip zal op zijn roestplaats in het kippenhok zijn kop tussen de veren steken. Ook pelsdieren of uw hond beschermt zich op zijn manier door zich samen te rollen en verstopt zijn snuit onder de achterpoot of kort tegen het lijf. Kijk een in de weide naar de paarden als het kil weer is. Ze staan in de ruststand steeds met de hoofden samen om zodoende de koude lucht met de uitgedemde lucht te vermengen.

Ook wijzelf vertoeven ook niet graag in een openstaande raam en deur als de wind er vrij spel heeft. Een snotneus of pijnlijke spieren zouden in de meeste gevallen het resultaat zijn.

Onderzoeken in Amerika hebben aangetoond dat de gevoeligheid voor ziek worden van mensen die met een open raam slapen zeker 60% hoger ligt dan bij mensen welke in een gesloten ruimte slapen.

De rotsduif en ook onze postduif zijn niet voorzien van een beschermmiddel zoals bij de andere in de vrije natuur levende vogelsoorten of de in onze huiskamer levende kanarie en parkiet. Deze steken tijdens de rustperiode hun kop niet tussen de veren. De rotsduif zoekt bescherming voor de ongunstige invloeden van de natuur in hopen of spleten in de rotsen. Dergelijke verblijven hadden allen maar één ingang resp. uitgang en was er in zo'n hol of spleet geen ongunstige luchtstroming ofwel tocht.

Zo heeft elk levend wezen in de natuur zijn plekje of is voorzien van het nodige beschermmiddel.

Onze postduif werd door de mensen tot huisdier gemaakt, en is haar natuurlijke bescherming eigenlijk ontnomen. Ze wordt geplaatst in een ruimte welke vaak ver van de natuurlijke bescherming, het hol, af staat. Eigenlijk zouden we haar weer terug moeten plaatsen in een omgeving welke de natuurlijke bescherming het dichtst mogelijk zou benaderen om gezond en vitaal te blijven. Dus geen tocht of blootstelling aan ongunstige luchtstromingen, zeker als de duiven in een rusttoestand zijn.

Heel wat liefhebbers hanteren in het stille seizoen de zaag en hamer om toch iets aan hun duivenhok te veranderen.

Tijdens een bezoek aan een sterk spelend liefhebber of het lezen van een reportage hebben ze dan iets gezien, gehoord of gelezen wat er aan of op het duivenhok van die liefhebber specifiek of nieuw is waarvan men denkt dat deze liefhebber zijn sterke spel heeft te danken.

Dan wordt er gezaagd en getimmerd om het duivenhok aan te passen, doch helaas pakt het in vele gevallen toch anders uit dan men gedacht en verwacht had. De verandering bracht niet het gewenste resultaat of verslechterde zelfs het functioneren van het hok..

Men vergeet helaas dat er geen twee hokken gelijk zijn en gelijk functioneren.

Duivenkennis?

Een veertigtal jaren geleden kreeg de auteur van deze artikelen, Gerhard Schleppehorst, de opdracht van een fabrikant van duivenvoerders om een film te maken van een 40 tal topliefhebbers uit Duistland, Nederland en België. Gedurende deze filmperiode kreeg hij van bijna al deze liefhebbers een hele berg adviezen mee naar huis over systemen, middeltjes, doenwijzen en nog veel meer. Hij voelde zich koning te rijk met al deze kennis en keek vol vertrouwen uit naar het nieuwe seizoen. Doch de ontnuchtering kwam al heel snel toen hij na een grondige analyse erachter kwam dat, om dit alles kennis toe te passen in de praktijk, hij al snel heel wat dagen in de week te kort kwam. Er waren zelfs heel veel tegenstrijdigheden te bespeuren in deze adviezen. Het kon toch niet zo zijn dat het goede spel van deze liefhebbers lag aan de middeltjes, systemen, adviezen en zelfs flesjes die hij op weg had meegekregen.

Van een van deze liefhebbers en wellicht een van de beroemdste en meest legendarische kampioen van Nederland, wijlen Staf Dusarduyn uit het Zeeuws-Vlaamse Groede, kreeg hij alleen maar het volgende gedenkwaardige advies mee naar huis.

“Gerhard, je hebt nu een hele serie goede duivenmelkers leren kennen. Maak echter niet de fout dat je al hun systemen en geheimen van deze melkers wilt overnemen.”

“Een zaak in de duivensport moet je bijzonder goed onthouden.”

“Kennis van de duivensport heeft ook de succesvolste duivenmelker alleen zolang, als hij een gezond en een goed functionerend duivenhok heeft en geen enkele dag langer! ...” Wat is dan het nut van al zijn advies, middeltjes en systemen over te willen nemen.

“Er zijn meer slechte duivenhokken dan slechte duivenmelkers en duiven. Een middelmatige duif op een goed hok zal beter presteren dan een Supercrack op een middelmatige hok”.

Dat waren de wijze woorden van deze zeer ervaren en bijzonder succesvolle duivenmelker. Verder vertelde hij:

“Als je werkelijk wilt weten of een succesvol duivenmelker weet waarom hij zo goed presteert, dan vraag aan hem of je zijn vijf beste duiven kunt zien. Bekijk deze zeer goed en let er vooral op hoe strak hun veren tegen het duivenlijf liggen en hoe weinig zij wegen, ondanks dat ze kogelrond in het vlees zitten.

Vraag hem daarna ook om de andere afdelingen eens te mogen zien.

Als de duiven op de andere afdelingen niet even glad zitten, licht wegen en ook zo succesvol zijn als in de eerste afdeling, dan weet deze melker niet waarom hij zo goed vliegt, maar heeft enkel door toeval een goede afdeling waarin alles goed functioneert”.

Wat toentertijd niet direct duidelijk was, bevestigde zich in de loop der jaren steeds meer en meer....

Ook de Brabantse kampioen Wout Smeulders uit Nuenen onderstreepte het gezegde van Staf Dusarduyn later volkomen. Ook hij relateerde het goede duivenspel aan een goed klimaat op het duivenhok.

Je kunt in een reportage wel eens lezen dat de liefhebber beweert laatrijpe duiven te bezitten welke pas na een of twee jaar rijp zijn. Echter meermaals kon men vaststellen dat deze liefhebber heel vaak over slecht functionerende afdelingen bezitten waarop deze duiven dan huizen.

Op alle afdelingen en hokken dienen de duiven uit te zien alsof ze door een ringetje gehaald zijn, zeer glad en met strak aanliggende veren. In de hand rond als een ballon zonder zwaar te wegen.

De duivenkennis van een Nationaal kampioen.

Een mooi voorbeeld van duivenkennis werd verkregen tijdens een reportage bezoek bij een kersverse nationale kampioen in Duitsland. Eerst werden de jonge duiven en de jaarlingen bekeken. Deze zagen er alles behalve gezond en goed verzorgd uit. Ze hadden allen een stroef verenpak en zaten vol met oud dons. In de hand waren het net mesthaantjes, zo zwaar. Ook traiden deze duiven nauwelijks en werden er nogal wat duiven verspeeld op de vluchten. Deze jongen en jaarduiven kregen een beperkte opleiding om niet geheel uitgekleeft te raken, aldus deze liefhebber. Ook de kweekduiven waren niet in goede doen.

U kunt zich voorstellen dat de bezoeker zich verbaasd achter de oren krabde.

“Hoe is het in godsnaam mogelijk dat deze melker nationaal kampioen was geworden. Als de oude weduwnaars er ook zo uit zagen als voorgaande duiven dan kon je beter maar alles vergeten wat je tot nu toe had gezien en geleerd”

Doch op de afdeling van de oude duiven was alles geheel anders. Hier zagen de duiven uit als prentjes. Glad en strak in de veren, kogelrond zonder gewicht. Het was net alsof je bij een geheel andere melker op bezoek was. De jaarlingen welke na het seizoen overbleven en naar de afdeling van de oude duiven verhuisden veranderden bij slag. Ze werden glad en wogen haast niets net als de overige hokgenoten.

Deze kampioen had dus ook niet in de gaten waarom hij kampioen was geworden.

De doodoener “De duiven zijn laat rijp”, was een onbewuste uitvlucht voor het slechte klimaat op de afdelingen van de jongen, jaarlingen en kweekduiven.

Wel moet er bij gezegd worden dat er bij bepaalde families van fondduiven inderdaad laat rijpe duiven voorkomen.

Men ziet dus, op de ene afdeling nationaal kampioen en op de andere afdeling een gewone krabber zonder enig resultaat.

Wat valt er hieruit te leren?

Men moet onderkennen dat de beste systemen en de geheimste (?) middeltjes alleen daar uitwerking hebben, daar waar het hok aan alle noodzakelijke voorwaarden voldoet, waarin de duiven zich behaaglijk voelen en makkelijk gezond kunnen blijven.

Wat heb je aan het systeem van deze nationale kampioen, als je eigen hokomstandigheden net zo beroerd zijn als deze van de jonge duiven, jaarlingen en kweekduiven van deze nationale kampioen?

Zijn eigen “gedoodverfde” spel- en voermethode is toch op vijf meter van zijn succesvolle afdeling verwijderd en onder hetzelfde dak, al niet meer werkzaam !!!!!

Met een dergelijke ervaring zou men ook maar eens van het veel gebezigde gezegde: “Duiven alleen zijn niet genoeg, men moest er de melker ook bij kunnen krijgen” afscheid moeten nemen.

Zou het niet beter luiden:

“Men moet er naast de duiven ook het goede hokklimaat bij krijgen”, want de ervaring leert ons dat de asduiven en eerste prijswinnaars veelal uit een bepaalde afdeling komen welk aan alle voorwaarden voldoet. Men moet het echter niet verwisselen met comfortabel, want tussen ‘functioneren’ en ‘mooi’ liggen werelden van verschil.

Hoort men niet vaak de ene liefhebber klagen over de “rommel” aan duiven die men van iemand heeft gekocht of gekregen, terwijl andere melkers wel succesvol zijn met duiven van dit hok of lijn.

Drie grondbeginselen

Men kan het niet vaak genoeg en duidelijk herhalen:

“Licht en voldoende zuurstof, zonder tocht zijn de enige en grote geheimen” op de weg naar het succes.

Als men aan deze drie grondbeginselen niet voldoende aandacht besteedt, kan men duiven kopen waar en hoeveel men wil en alle ‘geheime middeltjes’ van de wereld uit proberen..... echter men zal er met zekerheid geen succes mee hebben.

Om het belang van het thema “milieu of klimaat” en “voorwaarden” nogmaals te onderstrepen, richten we ons vooral tot degene die steeds maar weer verklaren:

“Een duif moet zich maar aanpassen aan mijn omstandigheden, anders kan ik ze niet gebruiken”.

Is dit bij een levend wezen eigenlijk wel mogelijk?

Zijn zij niet degene die steeds maar klagen als ze op een plaats werken waar het tocht?

Zouden zij niet iedereen voor gek verklaren die midden in de winter radijsjes in de tuin gaat zaaien of tropische vissen in de tuinvijver wil kweken?

Zij kwamen nooit op het idee om hun prachtige bloem, die ze juist bij de bloemist hebben gekocht, een plaatsje in de kelder te geven. Ze weten precies dat deze hier geen overlevingskansen heeft. Zelfs als men elke dag de juiste hoeveelheid water, de juiste voeding en alle andere mogelijke zorg zou geven, ze zou al snel verwelken en dood gaan. Het zou ook geen nut hebben als deze plant op deze plaats door een werkelijke plantenskundige zou worden verzorgd.

Waarschijnlijk zouden zij ook geen begrip hebben, als iemand die op voornoemde wijze zou handelen op het idee kwam eerst de bloemist uit te schelden omdat deze hem een slechte bloem zou hebben verkocht, of de plant zelf de schuld te geven omdat deze toch niet deugt en eender aan het water en voeding.

Ieder welgeaard mens weet toch dat een bloem of plant licht nodig heeft, waarbij het ene soort houdt van de zon en de andere van de schaduw, echter zonder licht komt er niets van terecht.

Een kleinigheid dat over “alles” of “niets” beslist.

In de duivensport ziet dit echter heel anders uit.

Daar wordt gehandeld, waarover men zich op andere plaatsen zou verbazen.

Daar krijgt men van een succesvol duivenliefhebber (bloemist) met een voorbeeldig hokklimaat (drijfhuus) een duif (bloem) en zet ze op het eigen hok (kelder) waarop tot heden niets noemenswaardigst is behaald en men ergert zich dat de nieuwe aanwinst ook niet beter is.

Het cirkeltje is voorgeprogrammeerd.

In vriendenkringen wordt er dan gescholden over de slechte duif van die melker, verkoopt ze door of geeft ze weg en ergert zich nog meer als deze nieuwe bezitter opeens alle geluk van de wereld heeft om uit deze vermeende slechte duif toch nog een echte Asduif te kweken.

En zo gaat het steeds verder!

Men heeft weer een andere topmelker ontdekt en er worden weer nieuwe duiven gekocht.

Opnieuw een miskoop!en telkens weer is het de schuld van uitgangshok.

Het onverdroten zoeken naar systemen en wondermiddeltjes en de goede duiven van meerdere succesvolle melkers hebben geen succes gebracht, dus moet het liggen aan het systeem!

Nu worden de voersystemen van de nationale kampioenen gekopieerd, het ene na het andere!

Noch steeds geen succes. Men weet immers niet meer wat men allemaal moet doen, want iedereen doet het op een andere wijze. Maar dat is moeilijk te begrijpen als men toch op zoek is naar het juiste middeltje!

Dan maar de dosering verdubbelen of zelf verdrievoudigen!

Het gaat nog slechter!

De frustratie begint.

Het komt zover dat men zijn eigen vrienden niet meer geloofd.

Er wordt gescholden “ Allemaal geldkloppers, niemand die de waarheid vertelt, hoe moet een normale duivenmelker dan nog prijzen kunnen winnen enz. enz.....

En dan te weten dat deze hele ergernis en frustratie niet nodig zouden zijn, als men zich eerst de behoefte van de duif ter harte had genomen.

- 1. Op de eerste plaats komt een gezond duivenhok!**
- 2. Op een gezond duivenhok zijn de duiven makkelijk gezond te houden!**
- 3. Gezonde duiven vliegen prijs!**
- 4. Als de duiven prijzen vliegen, dan heeft ook de duivenmelker kennis in huis!**

Een andere volgorde zal nooit tot succes leiden!!!!

Warmtebronnen ontwikkelen zich tot regelrechte rondslingeraars van bacteriën als er een goed functionerende verluchting ontbreekt.

Vele jaren geleden werden er nieuwe duivenhokken gebouwd en alle bezoekers waren vol lof over de goede en praktische bouwwijze van het hok.

Aan de zuidkant bevonden zich grote ramen, waaronder zich lamellen (60 x 80 cm) bevonden voor luchtinlaat en in het plafond waren grote openingen waardoor de verbruikte lucht dan weer kon worden afgevoerd. Natuurlijk werd er zelf in geloofd een voorbeeldig hok met alle voorwaarden te hebben gebouwd. Helaas bleven de grote successen enigszins uit ondanks er van de beste Nederlandse en Belgische melkers duiven op zaten. Allemaal duivenmelkers met rang en naam.

Wat was het probleem?

Het was toen niet te begrijpen waarom de duiven zo wisselvallig waren. Er waren weekeinden bij waar ze alles op een hoopje vlogen. Deze werden afgewisseld door weekeinden waarbij ze volledig in de schaduw werden gevlogen. In die slechte weekeinden waren de duiven ook niet zo glad, strak en licht als in de goede weekeinden.

De eerste melker die tijdens een bezoek vertelde dat hij niet tevreden was met de gehele hokinstallatie, was Staf Dusarduyn, de grootmeester uit Groede.

“Het hok is zeer mooi gebouwd, doch al de goede duiven hebben geen nut, als er niet wordt gezorgd voor een ander, veel beter milieu of hokklimaat”.

“Met alle zekerheid is het te vochtig, hier kan men zich toch helemaal niet lekker voelen” waren zijn woorden.

De volgende dag werd er een splinternieuwe hygrometer opgehangen in het hok en in eerste instantie werd gedacht dat de meter defect was toen de naald nagenoeg op 100% stond.

“Er klopt iets niet, het moet op het hok al bijna regenen” liet men zich ontvallen.

Doch na een paar testen bleek de meter goed te functioneren en moest men zich met de gemeten waarde verzoenen.

Wat doet men tegen een te hoge vochtigheid?

Natuurlijk bodemverwarming inbouwen, was de eerste gedachte die er toen opkwam en deze werd ook al snel gerealiseerd.

Echter nu kwam er een fase waarbij de dierenarts het hok uitriep tot “Beste coccidiose kweker van het jaar”.

Men kon haast niet snel genoeg kuren of de kleine beestjes waren er weer en ook andere woekeraars melden zich aan!

Wat was er nu gebeurd?

We weten met z'n allen hoeveel vocht onze duiven afgeven. Zet maar eens een volle mand duiven voor een tijdje in een gesloten auto. Al snel zullen de ramen totaal beslagen zijn.

In het duivenhok is het natuurlijk niet anders gesteld, echter daar is de vochtigheid nauwelijks zichtbaar. Bij een goed functionerende verluchting wordt deze vochtigheid steeds weer afgevoerd en kan de duiven geen schade meer berokkenen.

Echter als de verluchting niet functioneert, blijft alle vochtigheid in het hok hangen en als je dan ook nog de lucht gaat verwarmen, kan deze nog meer vochtigheid opnemen, zodat met een verwarming net het tegenovergestelde wordt bereikt.

In plaats van te drogen werd er gezorgd voor een regelrecht drijfkas klimaat, waarin zich alle mogelijke bacteriën snel konden ontwikkelen, omdat er in plaats voor de duiven er voor de kleine misbaksels een ideaal leefklimaat werd gecreëerd.

Let wel: Een hoge vochtigheid met veel zuurstof zorgt over het algemeen voor weinig of geen moeilijkheden, doch een hoge vochtigheid met weinig zuurstof is een bron van veel ellende!

Ook de algemene gedachte dat een bodemverwarming de mest snel droogt en zodoende niet meer als haard kan dienen voor alle mogelijke ziektes, kan men best naar het land der fabeltjes verwijzen.

Reeds na twee dagen was de mest in het vochtige klimaat met schimmel bedekt.

Dus, afblijven van een verwarming, als de verluchting niet in orde is!

Verwarming is niet het geschikte middel om het probleem van luchtvochtigheid op te lossen en is alleen daar van nut waar daadwerkelijk voor een goede verluchting is gezorgd.

Een hoge luchtvochtigheid is het optische bewijs voor een slecht functionerende luchtcirculatie! Uitgebreide onderzoeken hebben uitgewezen dat de resultaten op een wedvlucht onderhevig zijn aan het hokklimaat.

Toen bleek dat met het aanbrengen van de bodemverwarming niet het gewenste resultaat werd bereikt en men verder bleef zoeken naar bronnen van mogelijke andere problemen werd er vastgesteld dat de resultaten veranderden met het heersende weertype. Toen werd er over een periode van twee jaar een serie proeven gestart waaraan veel topmelkers en ook minder succesvolle melkers uit Duitsland, België en Nederland deel namen.

Bij deze keuze werden bewust goede en minder goede duivenmelkers betrokken om bij het zoeken naar probleembronnen het meeste succes te hebben.

Het leverde het overduidelijke bewijs:

“Toprijzen waren afhankelijk van de luchtvochtigheid in het duivenhok”

Op de testhokken werden de meeste koprijzen behaald bij een luchtvochtigheid welke lag tussen de 50% en maximaal 65 tot 70%.

Bij 80% werden nauwelijks prijzen behaald op het eerste blad en de waarde van 85 tot 90% gaven in de regel nog prijzen welke te vinden waren op de laatste pagina's en waarbij de meeste duiven kort na het concours aankwamen.

Interessant was hierbij dat de duiven binnen twee dagen reageerden op de verandering van het hokklimaat!

Bij een positieve verandering van het weer, dus bij een dalende luchtvochtigheid, werd het verenpak van de duiven praktisch van de ene dag op de andere veel gladder en bij alle testhokken was het opvallend dat de duiven tijdens de training veel hoger vlogen dan voorgaande dagen.

Ook vond men dat het groter plezier in het vliegen toe te schrijven was aan deze wisselende perioden, want bij een dalende luchtvochtigheid kon men een duidelijk zwellen van de spieren constateren waarbij men het gevoel had dat ondanks hun volume het gewicht beduidend minder was geworden.

Op eigen hok en verder op enkele testhokken ontdekte men dat deze gunstige omstandigheden zich voordeden bij een Oosten wind. Bij zulke weersomstandigheden bereikte men op de hokken de laagste luchtvochtigheid van amper 70%. Nochtans was de luchtvochtigheid buiten beduidend lager.

En bij een goed functionerende verluchting had men uiteraard nog betere resultaten kunnen bereiken.

Natuurlijk werd er met deze gegevens gewerkt tijdens het vliegseizoen. Al snel werden er verdenkingen geuit een of ander middeltje te gebruiken en de duiven voor enkele zondagen sneller te doen vliegen.

Na twee jaar intensief onderzoeken en alles noteren kwam men tot de volgende bevindingen:

Dat de hoge luchtvochtigheid een wezenlijke invloed uitoefent op het prestatievermogen van de duiven!

Als de luchtvochtigheid in het duivenhok groter is dan buiten dan is er iets mis met de verluchting in het hok!

Bodemverwarming is niet het geëigende middel om de luchtvochtigheid te doen dalen!

Het hok zo lang blijven veranderen tot de bewoners ervan bij alle weersomstandigheden glad zijn en een strak verenpak hebben en in de hand aanvoelen als opgepompte fietsbanden en toch verrassend licht wegen.

De beste medicijnen, trucks en systemen bij zulke weersinvloeden in het geheel niet werken.

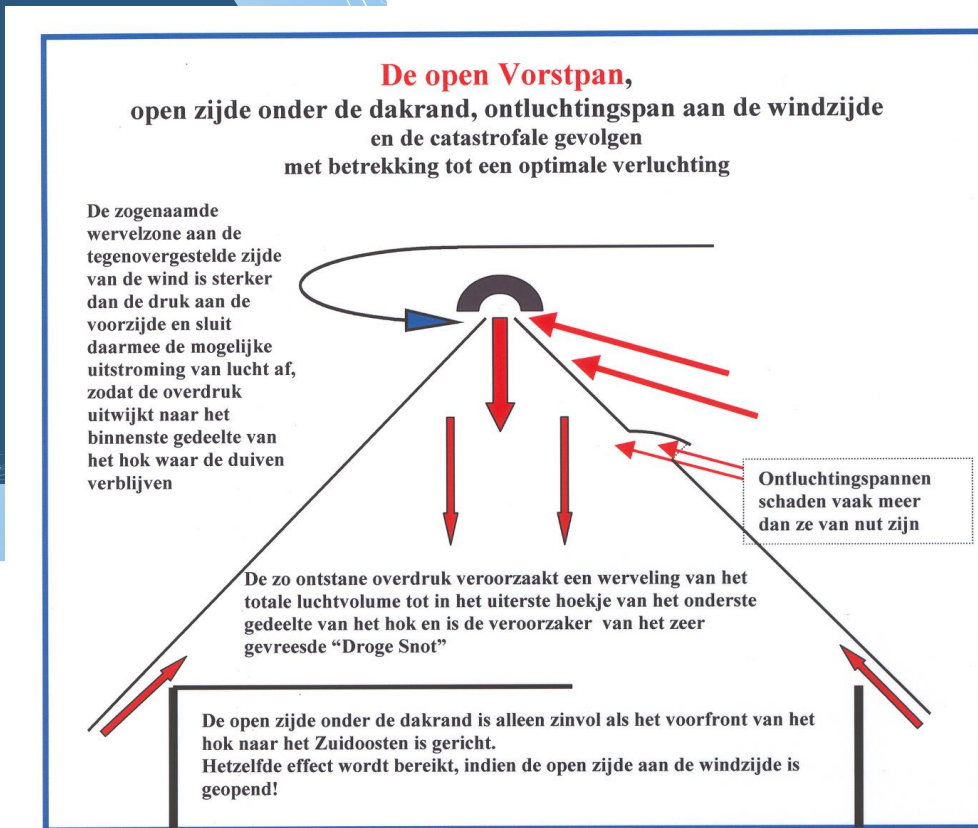
Hoe men dergelijke problemen oplost, waardoor ze ontstaan en hoe men ze kan voorkomen dat werd pas in de loop van vele jaren ervaren.

Tijdens de vele fotosessies en het zoeken naar het “Waarom?” zijn er vele leerzame gesprekken gevoerd.

Echter ook werd geleerd en vele honderd keren bevestigd, hetgeen Staf Dusarduyn voor jaren reeds vertelde:

“Kennis van de duivensport heeft ook de succesvolste duivenmelker alleen zolang, als hij een gezond en een goed functionerend duivenhok heeft en geen enkele dag langer!”

De vorstpan

Op basis van jarenlange metingen door de gespecialiseerde dakpannenindustrie en de universiteit in het Duitse plaatsje Erlangen, is komen vast te staan dat een vorstpan in de woningbouw alleen dan functioneert, als het volkomen windstil weer is en de spits van het dak niet warmer is dan het bodemgebied.

Mede daardoor is de vorstpan in het bouwbedrijf erg omstrede.

Op het gebied van het bouwen van een duivenhok bewerkt de vorstpan net het tegenovergestelde van hetgeen we willen bereiken.

Naar de mening en metingen van een aantal experts maakt men een grote vergissing als men gelooft dat de z.g. "(droog/open) vorstpan" zorgt voor een continue verluchting!

Intensieve onderzoeken op dit gebied hebben aangetoond, dat de z.g. "turbulentiezone" aan de tegenovergestelde zijde van de windzijde van de vorstpan (zie tekening) wezenlijk sterker is dan de neerslaande luchtstroom aan de voorkant. Hierdoor kan de luchthoeveelheid lucht die onder de vorstpan wordt gedrukt niet ontwijken aan de andere kant en gedwongen naar beneden drukt.

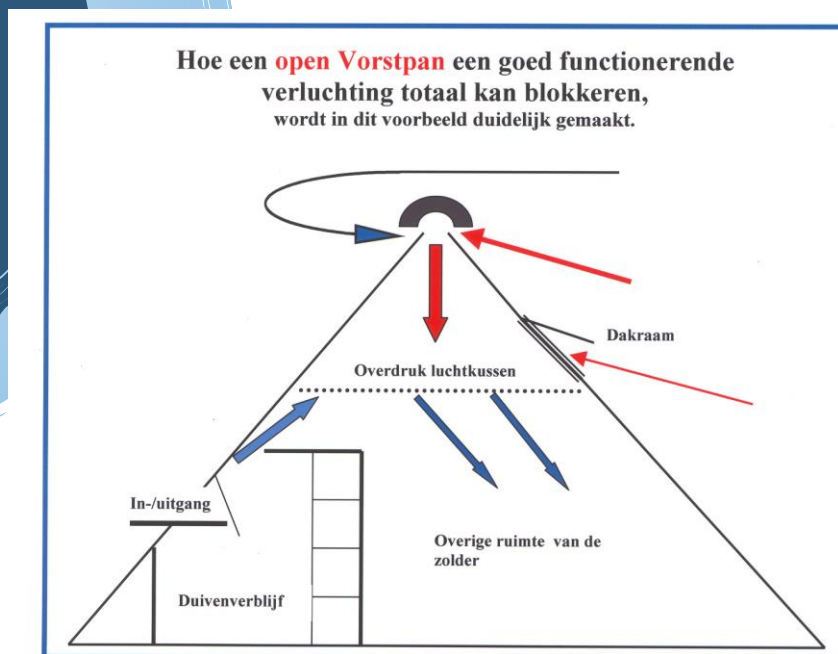
Hetzelfde effect kunnen ook open dakranden en ontluichtingspannen aan de zijde van de windrichting bewerkstelligen. Ontluichtingspannen werden door de industrie ontwikkeld ter vermindering van het drukverschil en ontluichting van dakconstructies en zijn niet geschikt voor optimale verluchtingen.

Wezenlijk ergere gevolgen zijn te verwachten van de zo genaamde turbulentie.

Denk maar eens aan hoe onaangenaam het is als men in een restaurant of in andere openbare ruimtes de luchtstroom van de airconditioning of een of ander verluchting apparaatuur voelt. Als men er een uurtje of twee in zou zitten zou men de volgende dag wel kunnen rondlopen met een zere nek of een onaangenaam gevoel in de keel of neus.

Positieve en negatieve veranderingen

In de tekening wordt een hok van een bevriend duivenmelker weergegeven. Er worden een aantal veranderingen weergegeven welke zowel een positieve- als een negatieve uitwerking hadden.

1e verandering:

De folie van het dakbeschot in de buurt van de vorst en in de buurt van de vloer werd verwijderd en meerdere dakvensters in het dak geplaatst.

Het gevolg:

Zeven jaar op rij 1e kampioen in het regionale spel, veel overwinningen en natuurlijk ook diverse kampioenschappen op hoger niveau.

2e verandering met ver strekkende gevolgen:

Door een voorjaarsstorm werden in het begin van het achtste vliegjaar enkele vorstpannen door de wind weggewaaid. De man die het dak kwam repareren kwam met het voorstel om maar meteen de hele vorst te vernieuwen, daar gedeeltelijke reparatie geen uitkomst was. Zo werd de tot nu toe dichtgesmeerde vorst vervangen door een open vorst, de z.g. "droogvorst".

Deze verandering van het dak werd door deze liefhebber niet aangezien als een verandering van het hok en zo stond hij voor een compleet raadsel als het vliegseizoen eindigde met het verlies van zeer goede duiven en de prestaties ver beneden peil waren.

Er was zoveel veranderd waarvoor geen redelijke verklaring was te vinden.

Vroeger vlogen de duiven als een schicht naar buiten als de klep werd geopend voor de training. Nu moest men ze eruit bezemen en na enkele rondjes zaten ze alweer op het dak. Bezoek bij meerdere dierenartsen bracht ook niets aan het licht.

Als er in het derde jaar zonder succes wederom werd gezocht naar mogelijke oorzaken van de problemen, kwam het gesprek per toeval terecht bij deze verandering in de buurt van de vorst.

3e verandering:

Diezelfde week werd de vorst weer dichtgesmeerd en het volgende weekend werd er weer gepresteerd als vanouds, een prijspercentage van 70% behaald en ook de kop van de uitslag werd weer gepakt.

Dus het beste systeem heeft geen enkele zin als de voorwaarden niet kloppen.

Wat zei grootmeester Staf Dusarduyn ettelijke jaren geleden ook al weer:

"Kennis van de duivensport hebben ook de succesvolste duivenmelkers alleen zolang, als ze over een goed duivenhok beschikken!"

Tocht

Enkele jaren geleden werd besloten een jonge duivenliefhebber te helpen en hem goed op weg te helpen met zijn hobby.

Gedurende twee jaar werden hem een respectabel aantal jonge kweekduiven ter beschikking gesteld.

Deze jonge duivenliefhebber was in het bezit van ideale voorwaarden, een heel grote zolderruimte om een hok in te bouwen en zijn beroep als timmerman zou hem ook goed van pas komen om alles degelijk te maken.

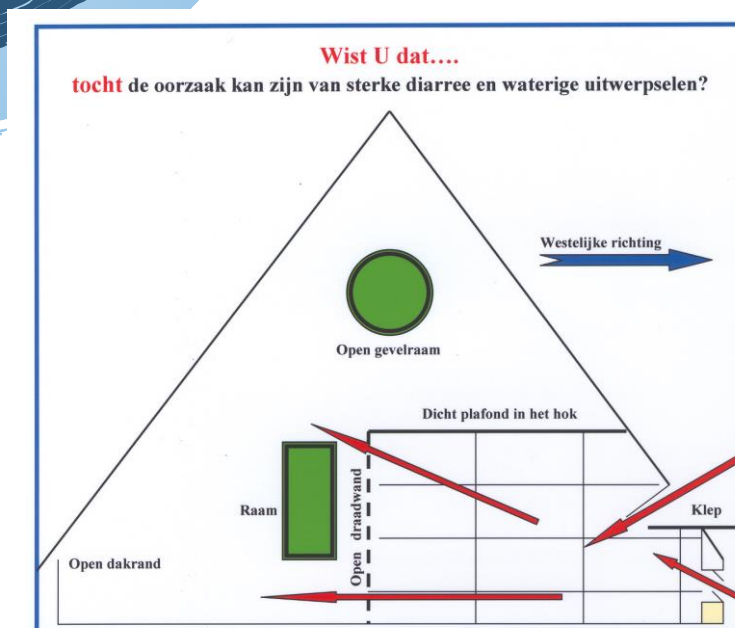
Na ca. een half jaar liet de jonge liefhebber weten dat zijn duiven zeer waterige mest produceerden en vertelde daarbij dat de geraadpleegde dierenarts geen ziekteverwekkers kon ontdekken.

De grote ontuchtering kwam op het moment dat hij op een leervluchtje bijna de helft van zijn jonge duiven kwijt was.

Toch werd er gedacht en gezocht naar een bepaalde ziekte en de duiven werden door enkele bekende en gespecialiseerde dierenartsen onderzocht.

Het resultaat: **"Niets"**

Op grond van dit resultaat werd besloten om deze jonge sportvriend te vereren met een hokbezoek.

Zoals uit de tekening blijkt werden hier zowat alle fouten gemaakt welke bij de bouw van een duivenhok maar gemaakt konden worden.

- 🐦 Ten eerste de 1,5 meter brede opening in de muur onder de dakluifel. Hier werkt het overstekende dak als een trechter en versterkt daarmee de hoeveelheid instromende lucht.
- 🐦 De geopende klep aan de westkant kan men ook zien als een vergif voor de duiven.
- 🐦 Het dichte plafond in het hok zelf en de open (draden) achterwand naar de zolderruimte toe.

Dit alles maakt van dit hok een ruimte waarin zich geen enkel levend wezen zich aangenaam zou voelen en gezond kon blijven.

Als verandering werd:

- 🐦 De westelijke kant van het hok werd totaal dichtgemaakt.
- 🐦 Het zoldertje tot ca. 70 cm voor de broedbakken geopend en
- 🐦 De draden achterwand naar de zolderruimte verwisseld met een dichte wand.

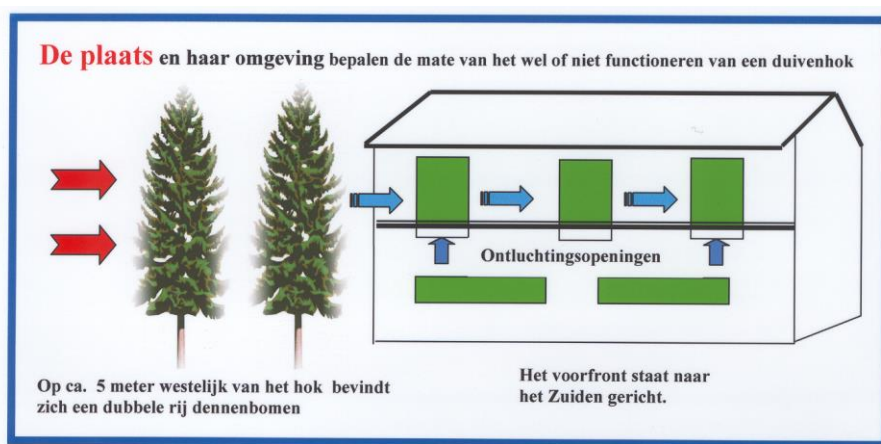
Wat niet voor mogelijk werd gehouden gebeurde binnen een tijdsbestek van drie dagen na deze veranderingen. "Met de tocht verdween van vandaag op morgen ook het probleem met de waterige mest." Omdat de zolderruimte heel veel verse lucht bevatte, volstond hier de verluchting van het hok via de opening in het zoldertje.

De plaats van het hok en de omgeving

Net hetzelfde als het volgende voorbeeld kan men nog veel meer voorbeelden aanhalen waar bomen, gebouwen of hoge hekwerken de wind zodanig filteren of afzwakken, dat een werveling in het gebied van gevels of in hoeken bij een huis volkomen uitgeschakeld zijn en daardoor voor een continue verluchting kan worden gezorgd.

Hoe sterk zulke filterwerkingen kunnen zijn werd door een onderzoek van het instituut voor landschappen uit Münster duidelijk gemaakt. Zij toonden aan dat door het plaatsen van een hekwerk met een hoogte van 1 meter het voldoende is om op een oppervlakte van een hectare de wind zodanig te reduceren dat daardoor meer dan 40% minder water aan de grond wordt onttrokken.

Net hetzelfde als bomen kan ook nieuwbouw in de buurt ofwel hoge gebouwen in enkele honderd meters omtrek, de thermiek zodanig wijzigen dat jarenlang functionerende verluchtingen met het groeien van de ruwbouw volkomen wegvallen.

Vanaf het hok op de tekening werd negen jaar op rij een hele vrachtwagen vol kampioenschappen en eerste prijzen gewonnen.

Toen de dennen aan de westkant van het hok werden gekapt, omdat ze inmiddels het zicht in de richting van de aanvlieghoek van de duiven versperden, was in een tijdspanne van een week het hokklimaat zodanig veranderd dat het haast niet meer lukte om de duiven gezond te houden. Ze sloegen nadien de plank in zijn geheel mis zodat er geen topuitslagen meer werden behaald en de liefhebber zich niet meer kon scharen bij de kampioenen.

Opgemerkt moet worden dat het dezelfde duiven betrof welke in voorgaande jaren aan de top van de uitslag stonden en een waar schrikbewind uitvoerden in de gehele regio.

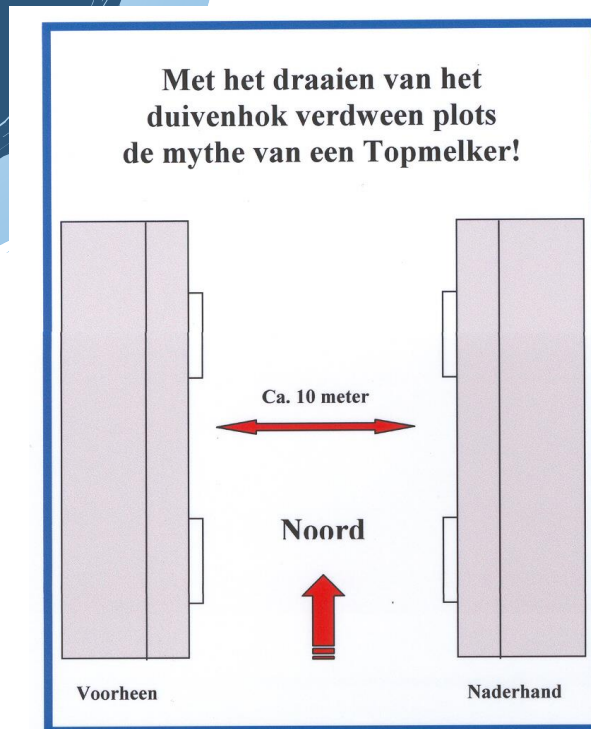
De Mythe van een kampioen

Met een veelvuldig nationale kampioen bestond er reeds vele jaren een goed contact. Deze liefhebber wist tot op nationaal niveau reeds alles te winnen wat er in de duivensport was te winnen.

Bij elk bezoek viel steeds weer de geweldige conditie op en hoe opvallend glad de duiven waren en hoe strak de veren tegen het lijf lagen.

Meermaals werd aan deze kampioen de vraag gesteld wat voor bijzonders hij met zijn duiven deed.

Toen er na een lange tijd weer eens een bezoek werd gebracht aan deze kampioen was het hok naar de andere zijde van het grondstuk verplaatst en 180 graden gedraaid. Nauwelijks 10 meter verwijderd van de oude plaats.

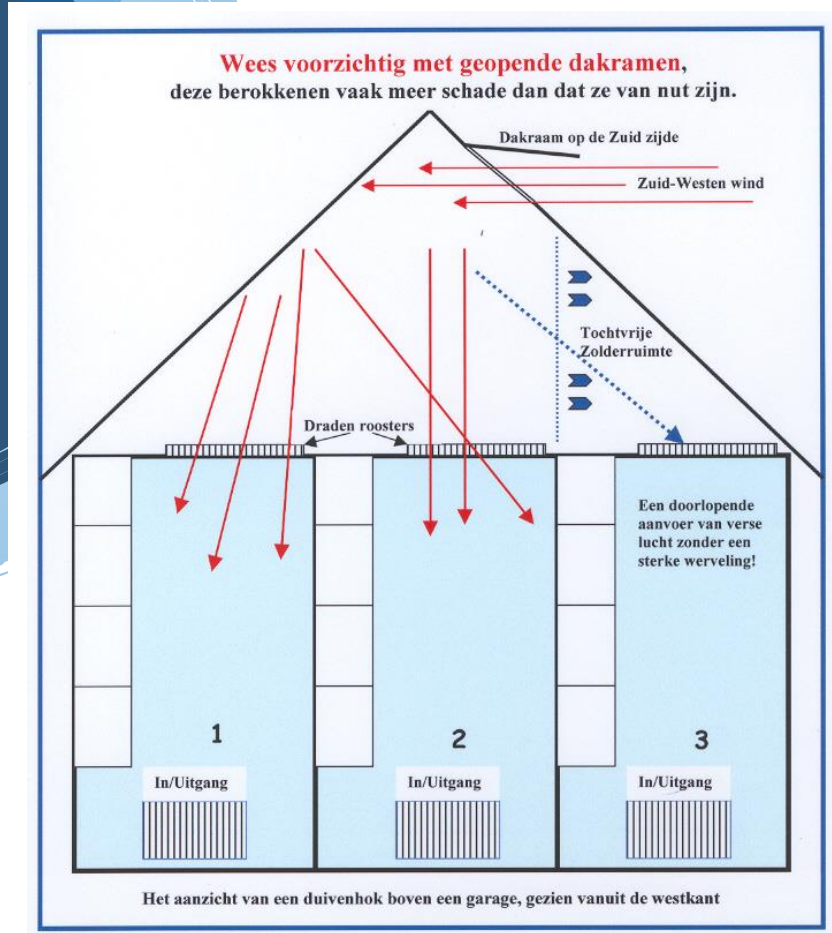
Deze korte afstand en het draaien van het hok hadden catastrofale gevolgen voor de bewoners. Ondanks dat alles zoals voorheen pijnlijk rein was, maakten de duiven een erbarmelijke indruk en het grote voorbeeld was niet meer in staat om zijn duiven ook maar in de schijn van de vroegere toestand te brengen. Moet men zich niet steeds weer opnieuw afvragen:

“Wat of hoeveel is de liefhebber, of zijn systeem waard?”

Als het klimaat of milieu niet klopt >

“ In zijn geheel niets!!!!”

Wees voorzichtig met geopende dakvensters

De doorsnede van de deze tekening zou het duidelijk moeten maken hoe zeer een 'te veel aan verluchting' of 'lichte tocht' in de regel worden onderschat.

In het begin waren op dit hok alle drie de invliegkleppen, op het westen gericht, steeds geopend en was er geen dakvensters in het dak aanwezig.

De duiven lieten geen oude dons los, de veertjes boven de neus stonden recht overeind en de duiven waren alleen met geweld tot vliegen te dwingen. De deelname aan de vluchten werd vroegtijdig gestopt wegens totaal mislukken.

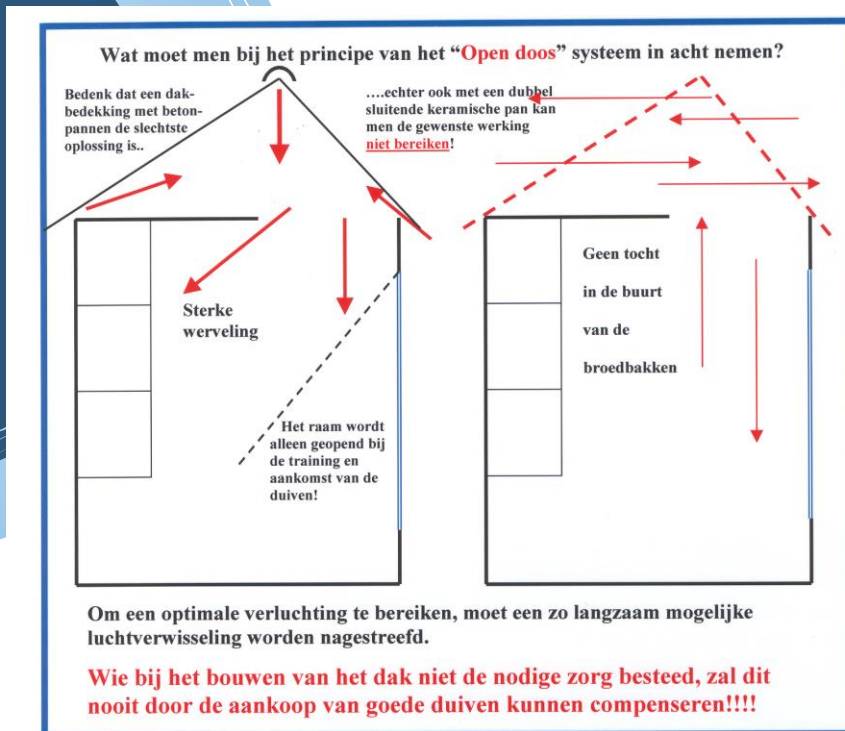
Veranderingen die op het hok en dak werden aangebracht waren:

1. De invliegkleppen bleven gesloten en in het bovenste gedeelte van het dak werd aan de zuidkant een dakvenster en enkele lichtpannen geplaatst. In de afdelingen 1 en 2 werd er geen wezenlijke verbetering bereikt doch op afdeling 3 werd prompt het 2e generale kampioenschap in de regio en het Asduif kampioenschap gewonnen. Zoals uit de schets blijkt kregen de afdelingen 1 en 2 de wervelende lucht van boven, die ontstaat door de overdruk van de instromende lucht vanuit het zuid-westen. Afdeling 3 ligt van het punt van de wervelende lucht het verste verwijderd en was daardoor vrij van tocht hetgeen de betere prestaties direct aantoonde.

Let wel. Deze overdruk is niet mogelijk bij het gebruik van de oude holpannen, omdat bij gebruik van deze pannen, het drukverschil reeds in het bovenste gedeelte van het dak zou zijn opgeheven.

2. Het dakraam werd vervangen door een dakraam met een zijdelingse bescherming aan de westelijke kant, zodat het geopende raam niet als een trechter werkte en de wind enkele over de opening blies. Door deze maatregel veranderde het verenpak van de duiven duidelijk in enkele dagen tijd. Tegelijkertijd vlogen de duiven opvallend hoger als de liefhebber tot nu toe gewend was.

Principe van een Open doos systeem

Ook hier moet men bepaalde basisregels in acht nemen, om geen teleurstelling te beleven wegens omliggende gebouwen of nieuwbouw

Wat willen we met dit systeem eigenlijk bereiken?

In de regel wordt het principe van de open doos daar toegepast waar men zich moet aanpassen aan de omstandigheden van het grondstuk en men niet kan kiezen voor de ideale zuid-west richting.

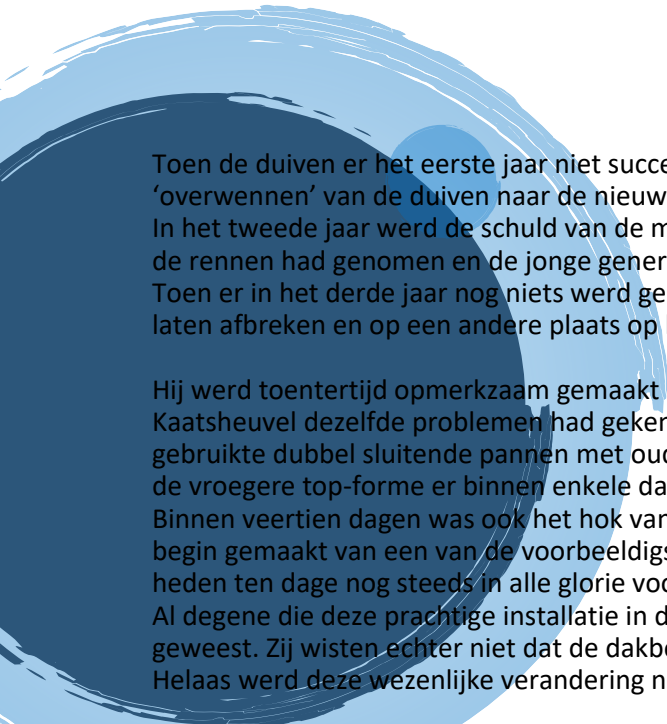
Door het feit, dat bij dit systeem geen openingen voor verluchting worden aangebracht in het voorfront en de aanvoer van verse lucht wordt geregeld via het dakgedeelte, wil men de gevreesde tocht van ontstane winden zo voorkomen.

Dus let er vooral op dat alle probleembronnen worden uitgeschakeld die leiden tot een overdruk of een turbulentie in het dakgebied zoals in het voorgaande reeds werd aangeduid.

Het type van de gebruikte pan is van wezenlijk belang bij een goed functioneren!

De doorsnede van het duivenhok in de tekening behoort toe aan een zeer succesvolle Belgisch liefhebber wiens droomhok reeds in vele boeken en video's als voorbeeld werd gesteld. Het principe van het "open doos" systeem.

De linkse tekening laat het hok zien zoals het in het begin van het bestaan was toen het nog gedekt was met pannen met een zeer dichte en dubbele sluiting en door de sterke overdruk in het dakgebied niet kon functioneren.

Toen de duiven er het eerste jaar niet succesvol op vlogen werd de mislukking toegeschreven aan het 'overwinnen' van de duiven naar de nieuwe hokken.

In het tweede jaar werd de schuld van de misère toegeschreven aan het feit dat men de oude vliegduiven uit de rennen had genomen en de jonge generatie pas een jaar oud was.

Toen er in het derde jaar nog niets werd gepresteerd wilde de liefhebber de gehele (prachtige) installatie weer laten afbreken en op een andere plaats op het grondstuk weer opbouwen.

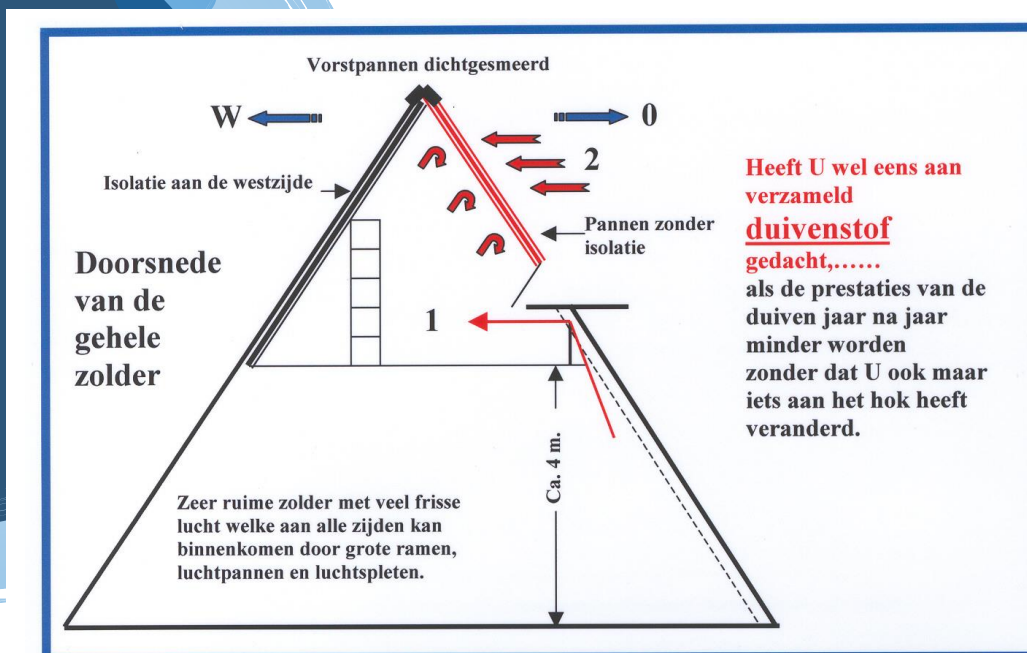
Hij werd toentertijd opmerkzaam gemaakt door de auteur van deze artikelen dat Henk van Boxtel uit Kaatsheuvel dezelfde problemen had gekend met zijn nieuwe hokinstallatie. Door het verwisselen van de gebruikte dubbel sluitende pannen met oude holle (Boomse) pannen van een bouwvallige afbraak schuur, was de vroegere top-forme er binnen enkele dagen weer.

Binnen veertien dagen was ook het hok van de Belgische liefhebber met oude holle pannen gedekt en werd het begin gemaakt van een van de voorbeeldigste successenreeksen op nationaal en internationaal niveau welke heden ten dage nog steeds in alle glorie voortduurt.

Al degene die deze prachtige installatie in de tussentijd hadden gekopieerd zullen allen teleurgesteld zijn geweest. Zij wisten echter niet dat de dakbedekking met dicht sluitende pannen nooit kon functioneren. Helaas werd deze wezenlijke verandering nooit gememoreerd in de legio reportages die er verschenen.

In de rechter schets wordt duidelijk aangegeven dat een dakbedekking met meer ruimte voor lucht tussen de overlappings van de pannen voor een voortdurende luchtverversing kan zorgen en in het dakgebied geen overdruk heerst. Zo kan de verse lucht gevuld met veel zuurstof langzaam naar beneden vallen en zorgen voor een normale thermiek en in de buurt van de broedbakken geen tocht veroorzaakt.

Duiven(veren)stof

“Aan het hok kan het niet liggen”, “immers heb ik op dit hok in de eerste 20 jaar van mijn duivenbestaan alles gewonnen wat er te winnen was en heb ik in de tussentijd niets veranderd, zelfs niets eens een spijker krom geslagen”

Dat waren de woorden van een sportvriend die al 30 jaar in de duivensport actief was en in de eerste 20 jaren 19 keer generaal kampioen in de regio was en vele eerste kampioenschappen en een groot aantal eerste prijzen had gewonnen

Het eerst wat er terugliep was het winnen van koprijzen, daarna zakte hij gestaag op de ranglijst van de generale kampioenen en de laatste jaren kon men van een totale mislukking spreken, want het prestatieniveau bedroeg geen 10 % meer en de enkele prijzen waren dan ook nog op het einde van prijslijst te vinden.

Deze liefhebber maakte ook de fout om het mislukken in de schoenen te schuiven van zijn duiven.

Bij twee topmelkers werden een serie jonge duiven uit de beste kweekparen gehaald.

Toen hij met de nakweek uit deze duiven net zo mislukte als met zijn eigen duiven, werd er een telefoontje gepleegd met de auteur om het met sterkere duiven te gaan proberen, zoals b.v. Stichelbouts en Aarden duiven.

In zulke gevallen wordt er steeds eerst gevraagd met welke duiven er op het moment wordt gekweekt en gespeeld, om een beeld te vormen van het prestatievermogen van zijn duiven.

In eerste instantie wilde hij de namen van de betreffende melkers niet vernoemen, want hij was van mening dat de snelle rassen zeker niet geëigend waren voor het rauwe en wisselende klimaat van zijn regio.

Na enig aandringen kwamen toch de namen van betreffende liefhebbers op tafel. Het werd toen al snel duidelijk dat het niet aan de duiven kon liggen, want beide hokken stonden bekend als tophokken waar al heel veel liefhebbers mee slaagden, die er duiven haalden. Er moest iets niet in orde zijn aan zijn hokken.

Natuurlijk is bekend dat niet elke jonge duif van een goed of buitengewoon kweekpaar ook zelf weer zorgt voor goede nakweek. Bij een enkele bijgehaalde duif is dit in vele gevallen zo. Echter als men er 20 haalt op een dergelijk tophok zoals hier het geval was, kon het succes eigenlijk niet uitblijven. Uiteraard kweekt men hier niet enkel asduiven, echter de ervaring van de laatste jaren leerde dat bij een dergelijk uitgangsmateriaal er voldoende “goede” bij zouden zijn die aan de kop konden vliegen.

Daar dit een zeer interessant geval bleek te zijn om nog verdere ervaringen te verzamelen welke betrekking hadden op het zoeken naar mogelijke foutbronnen bij het bouwen van duivenhokken werd er al snel een afspraak gemaakt in het voorjaar.

Het hok was gebouwd op de derde verdieping van het huis in een rustoord in de Alpen.

Toen men het trappenhuis van de zolderverdieping betrad was men verrast van de frisse en reine lucht op deze zolder. Het hok bevond zich nog iets hoger, in de nok van het dak zoals uit de tekening blijkt.

Bij en op het hok was van de frisse lucht welke op zolder aanwezig was, niets meer te bespeuren.

Er heerste een echte bedompte lucht dat men er na enige tijd zelf hoofdpijn van kreeg.

“Aan het hok kan het niet liggen, hier heb ik vroeger toch alles gewonnen wat er te winnen was”, liet de liefhebber zich nogmaals ontvallen.

Bij het zien van de niet beklede dakpannen gingen de gedachten naar een oudere bekende Belgische duivenmelker, Martin Gielen.

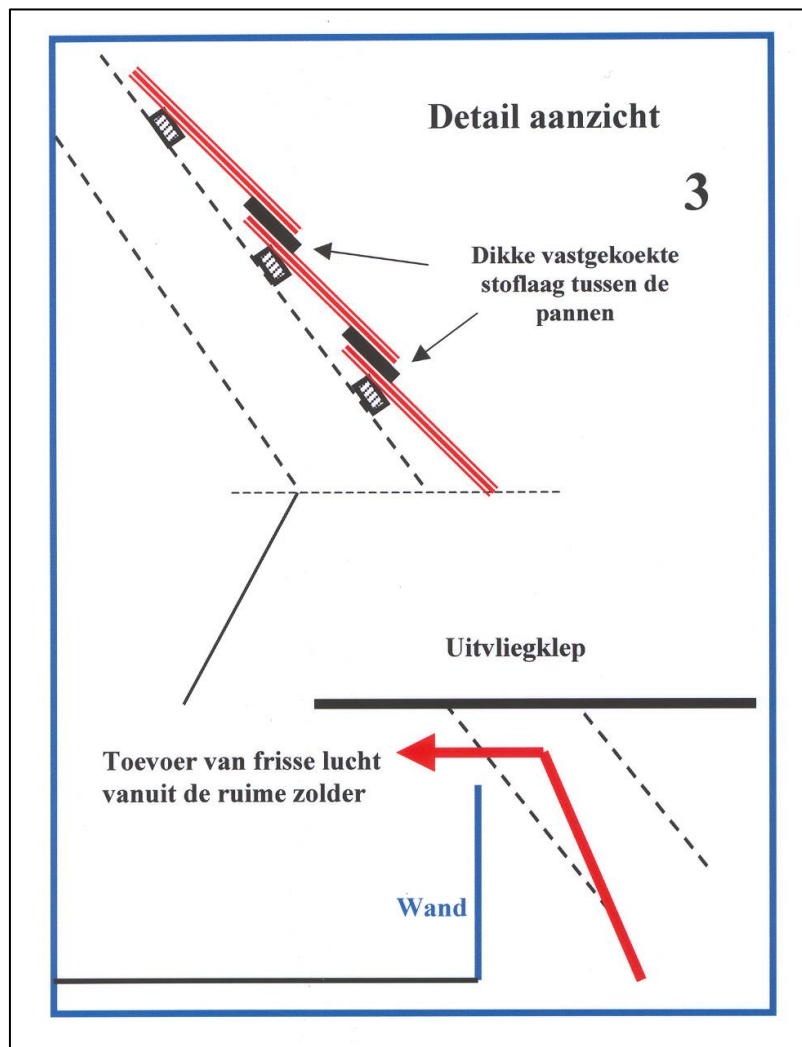
Toen deze laatste werd verrast met een bezoek zat hij op het dak van zijn duivenhok en met behulp van een handveger maakte hij pan voor pan schoon aan de onderzijde en legde ze weer terug op het dak. “Waarom doe je dat?” was de vraag.

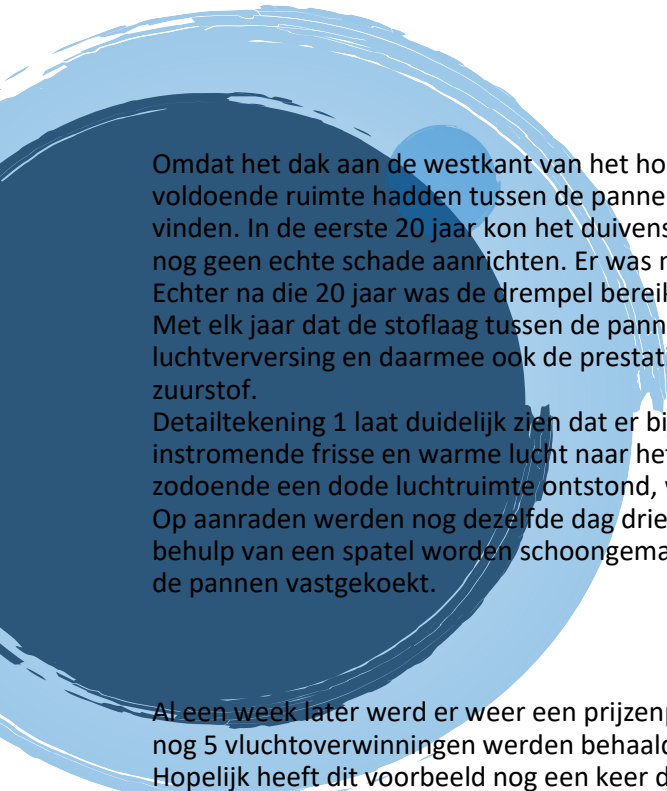
“Dit moet ik telkens om een paar jaar doen, als de kopprijzen afnemen” was zijn treffende antwoord.

Eigenlijk werd hij een beetje voor gek verklaard, doch zijn antwoord is nog steeds bijgebleven. Wat kopprijzen met dakpannen hadden te maken kon men zich toen nog niet goed voorstellen.

Later werd vaker aan het antwoord van deze bescheiden en succesvolle melker teruggedacht, want hij wist precies waarom hij zo goed vloog.

Wat was er gebeurd bij voornoemde (gast)melker, waardoor de prestaties steeds verder afnamen?

Omdat het dak aan de westkant van het hok was geïsoleerd en de dakpannen aan de oostkant door hun vorm voldoende ruimte hadden tussen de pannen onderling kon hier een continue verluchting, zonder tocht, plaats vinden. In de eerste 20 jaar kon het duivenstof, welk zich had afgezet tussen de overlappingen van de pannen, nog geen echte schade aanrichten. Er was nog voldoende ruimte tussen de pannen om de lucht door te laten. Echter na die 20 jaar was de drempel bereikt waarbij er niet meer voldoende verversing van lucht plaatsvond. Met elk jaar dat de stoflaag tussen de pannen toenam (zie detail tekening 3) verminderde ook de luchtverversing en daarmee ook de prestaties van de duiven. Zij hadden een gemis aan de zo belangrijke zuurstof.

Detailtekening 1 laat duidelijk zien dat er bij een toenemende stoflaag tussen de pannen, de vanuit de zolder instromende frisse en warme lucht naar het bovenste deel van het dak niet meer kan wegstromen en zodoende een dode luchtruimte ontstond, welke geen verversing van lucht meer toelaat.

Op aanraden werden nog dezelfde dag drie rijen pannen (detail tekening 2) eruit gelicht en ze moesten met behulp van een spatel worden schoongemaakt zo erg was de ca. 1 cm dikke stoflaag in de loop van 30 jaar aan de pannen vastgekoekt.

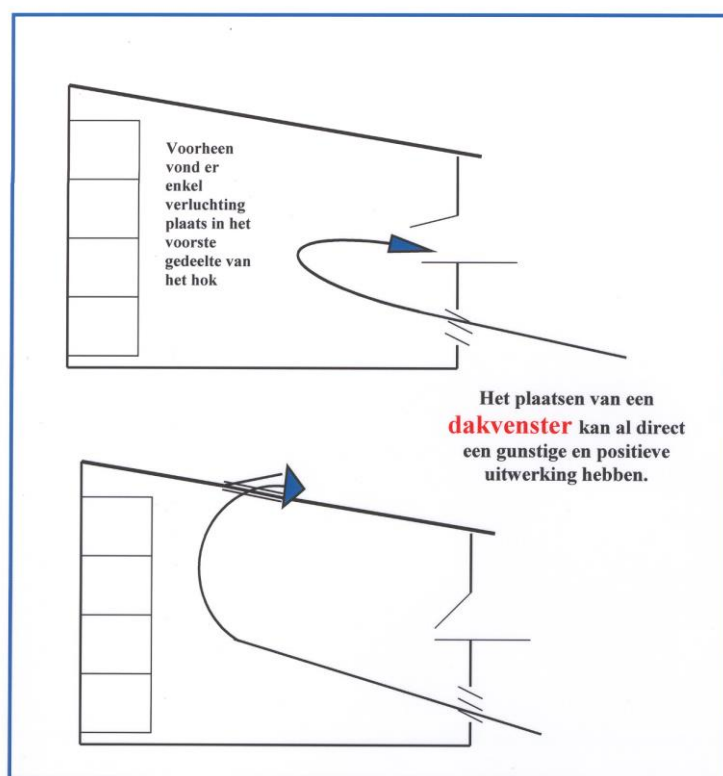
Het gevolg.

Al een week later werd er weer een prijzenpercentage bereikt van 60%, welk week na week toenam en er zelfs nog 5 vluchtoverwinningen werden behaald. Ook werden er nog diverse kampioenschappen gewonnen. Hopelijk heeft dit voorbeeld nog een keer duidelijk gemaakt dat het niet in de eerste plaats de gelukkige hand van de duivenmelker, of het uitgekende voersysteem met diverse geheimen is. Alle trucjes en het bijzondere succesvolle systeem, hetgeen de concurrentie toeschreef aan deze topmelker, waren volkomen zonder uitwerking toen de voorwaarden er niet meer waren.

Een enkel dakvenster

Nog een voorbeeld van een minder functioneren van de luchtcirculatie op het duivenhok komt van een kleine duivenliefhebber.

Deze kleine melker vloog reeds 20 jaar zonder echt succes en op het einde van elk jaar slechts enkele duiven had welke met moeite een 4 tal prijsjes konden winnen. Volgens hem moesten er betere duiven komen. Echter 20 jaar vliegen met alleen slechte duiven is ook iets waar men weinig geloof aan kan hechten. Hij kreeg bij een hokbezoek het advies om in het dak (lessenaars type) een dakvenster te plaatsen en hiermede te werken al naar gelang wind en weer. (zie tekening)

Op de oude manier werd het hok verlucht via een inlaatopening onder de invliegklep en een uitlaat via de invliegklep zelf. Dit kon niet goed functioneren, daar de instromende lucht niet ver genoeg achter in het hok kon komen en er zodoende nabij de broedbakken niet werd geventileerd. Door nu een dakvenster te plaatsen in het dak en de klep te sluiten maakte de inkomende lucht een grotere beweging en kon nu ook de achterzijde van het hok beter voorzien van verse lucht.

Een jaar later kon deze liefhebber zich scharen tussen de kampioenen en vlogen de duiven 12 a 13 prijzen. Een jaar eerder waren dezelfde duiven hiertoe niet in staat.

Men weet dat "kleine oorzaken, grote gevolgen" hebben.

Tot Slot

We hopen de lezers met deze reeks interessante en leerzame artikeltjes wellicht te kunnen helpen om bepaalde situaties en problemen op een (eigen) duivenhok te onderzoeken te analyseren en eventueel verbeteren.

Het is natuurlijk geen op de maat geschreven werk voor alle voorkomende problemen doch menigeen heeft er al goede tips uit kunnen halen. En U weet “problemen en oplossingen” zitten vaak in een klein en onbegrepen hoekje en het hoeft zeker geen kapitalen te kosten om iets te verbeteren. Het vraagt alleen enige logica en energie van de duivenmelker om de hamer en zaag ter hand te nemen. De gedachten van een liefhebber richten op een bepaald probleem en hem tips geven over een mogelijke oplossing kan vaak wonderen verrichten.

Lees de artikeltjes gerust nog eens aandachtig door of bewaar ze voor later. Wellicht ligt er ergens een oplossing voor een probleem.

Bij deze willen we uiteraard Gerhard Schlepphorst heel hartelijk danken voor zijn toestemming om zijn rijke ervaringen te mogen gebruiken, te bewerken en naar onze lezers te mogen brengen.